№ 22 (537). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛИСТОПАД 1964

ПЕРЕЦЬ

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ДВА ВІРШІ

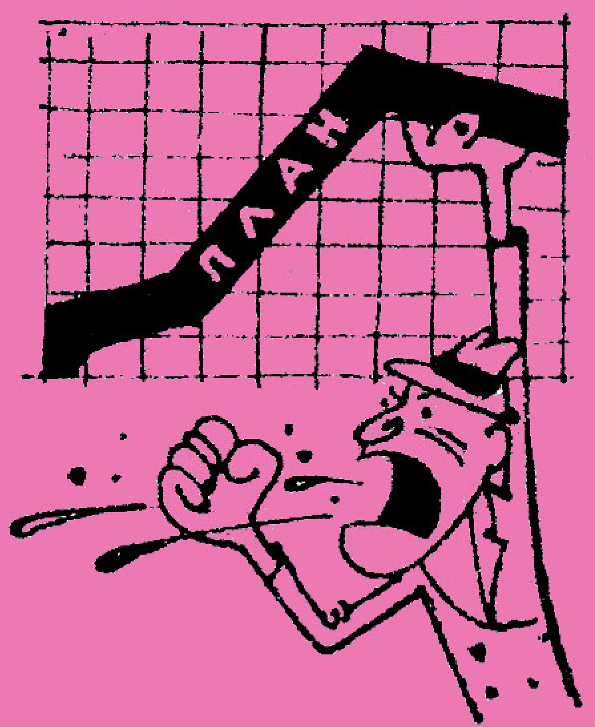

ПОКРОВИТЕЛІ ТА ЇХНІ ПІДОПІЧНІ

Про нього нам скажуть:
— Ну що ж, грубіян,
Та він же шахтар, а не пані хупава...
І шахта до того ж виконує план!
І збитків, як бачте, не має держава.
... Які ж підозріло ви запопадлі
В своїм адвокатстві до хамів.
Чи ви грубіянам оцим не з рідні?
Подейкують люди, що й такі самі.
— А нам грубіяни такі не страшні,—
Знов скажуть мені:
— Не турбуйтеся всує!
Таким відповім:
— І в малому багні,
Бува, що й потужна машина буксує.

ЗАВИДНИК

Всяк нероба і завида
(Споконвіку так було)
Так про успіхи сусіда
Скаже, посміхнувшись мило:
— Знов Данилу пощастило,
Знов Павлуші повезло...
А в душі булькоче зло:
— От везучий,
Гад повзучий,
Той Данило чи Павло...

Довго ще себе завидник цей тиранить
І гризе:
— А мені-от не таланить,
Не везе...

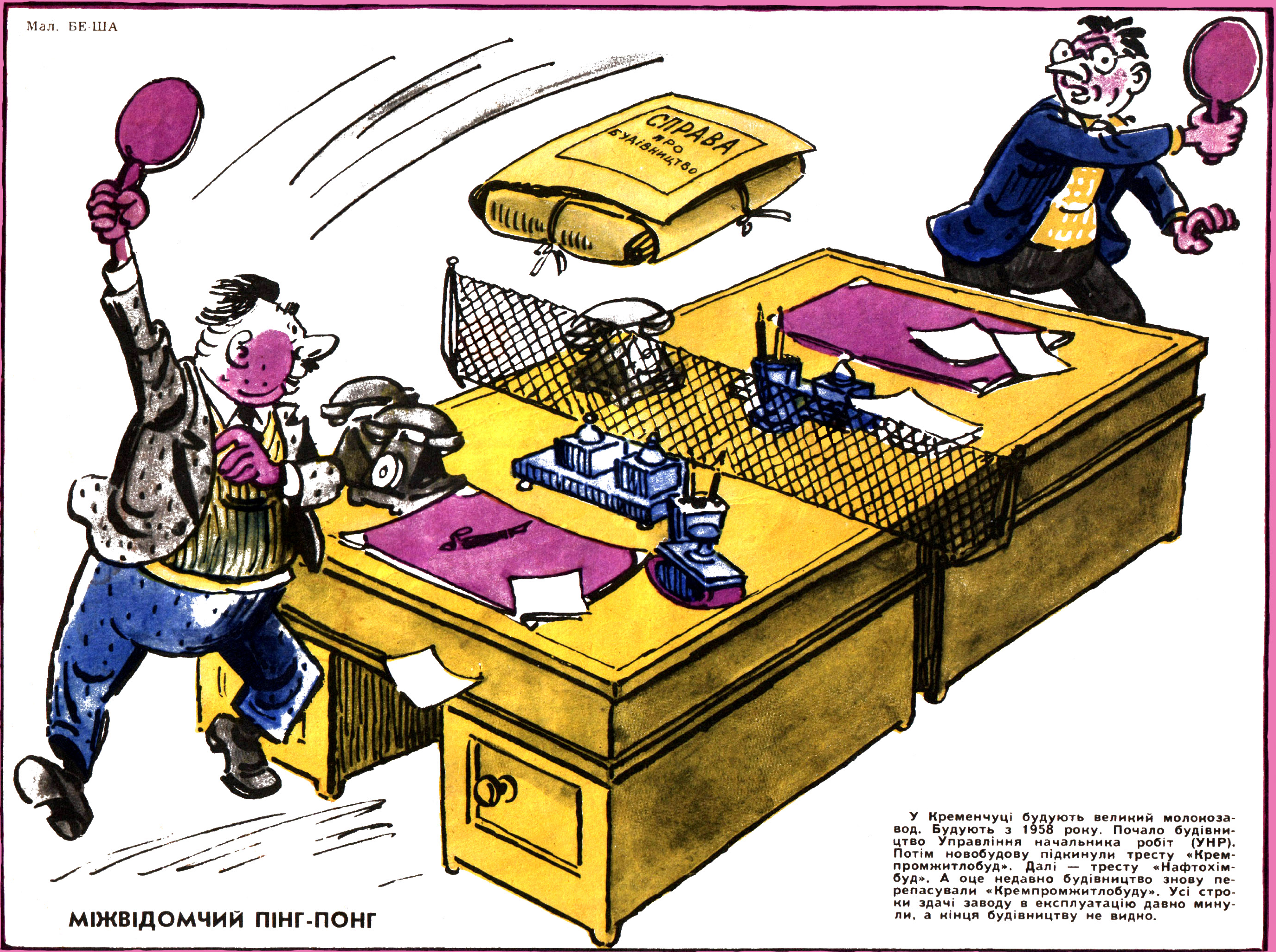

Мал. БЕ-ША

МІЖВІДОМЧИЙ ПІНГ-ПОНГ

У Кременчуці будують великий молокозавод. Будують з 1958 року. Почало будівництво Управління начальника робіт (УНР). Потім новобудову підкинули тресту «Кремпромжитлобуд». Далі — тресту «Нафтохімбуд». А оце недавно будівництво знову перепасували «Кремпромжитлобуду». Усі строки здачі заводу в експлуатацію давно минули, а кінця будівництву не видно.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Так ти, Маланко, у нас під носом самогон гнала, а ми нічого не знали!

perec-ua.
perec-ua.

ПОМИЛУЙТЕСЬ НИМИ

ПРАВДА ж, симпатичні мужчини? Отой, що з гусарськими вусами, — завідуючий Житомирським міськкомунгоспом Олександр Савич Смолянюк, а той, що без вусів, то начальник Житомирського міськрембудуправління Анатолій Дмитрович Стражев.

І можете собі уявити, бодай на хвилину, що у такого козарлюги, як Олександр Савич, і в такого «доброго молодця», як Анатолій Дмитрович, слова легкі, наче пух? Важко уявити, але уявити доведеться.

Летять слова їхні, наче пушинки, за вітром і не можуть ніде зачепитися. Почали вони летіти ще за теплим, літнім вітром, погожої днини. Саме тоді, як мешканці будинку № 26 по вул. Щорса у Житомирі поскаржились спочатку їм, а потім Перцеві. Скарга була проста і законна: будинок потребує ремонту. І хоч (як стало відомо пізніше) ремонт не запланували заздалегідь, він таки був необхідний, бо й підлоги прогнили в квартирах, і опалення плакало іржавими сльозами.

Що потрібно для того, щоб все стало навпаки? Щоб підлога стала як підлога, стіни як стіни і опалення як опалення? Не дуже вже так щоб і багато: кілька кубометрів дощок і сумлінне ставлення до своїх обов'язків.

На великий-превеликий жаль, ні Олександр Савич, ні Анатолій Дмитрович так і не спромоглися знайти ні першого, ні другого. Але сказати, що вони так-таки нічого не робили, буде несправедливо. Вони давали врочисті обіцянки мобілізувати у Житомирі ремонтні резерви і з небувалим трудовим піднесенням завершити ремонт. На прохання мешканців будинку № 26 до Житомира виїхав перчанський гонець. Олександр Савич і Анатолій Дмитрович виявились щедрими людьми — вони й Перцеві дали по обіцянці.

А потім подув осінній вітерець. Літало бабине літо і літали обіцянки...

До Житомира вдруге їхав перчанський гонець...

Ось його дорожні враження: «У кухні 4-ої квартири зірвано підлогу, вже самі мешканці почали викидати землю, бо ремонтників «кинули» на інший об'єкт. Протягом двох тижнів тут не з'являлись ні робітники, ні керівники міськрембудуправління чи міськкомунгоспу.

Начальник міськрембудуправління т. А. Д. Стражев не може знайти 4 куб. м дощок, щоб закінчити ремонт підлоги. У квартирі № 2 зіпсувалась опалювальна система (тече змійовик газової печі). Піч розкидали — і валяється серед кухні той змійовик, бо у Житомирі міськкомунгоспівці не знайшли сантехніка, щоб його полагодити. На носі зима, а будинок не відремонтований.

Нещодавно Анатолій Дмитрович дзвонив Перцеві, що ремонт будинку № 26 — «міроприємство не планове». Мовляв, ми й так герої, що взялися за цей позаплановий ремонт. Герої — то й герої. Героїв треба вшановувати, що редакція й робить з великим задоволенням.

С. ТОРБА.

Фаталісти

Мене примушують вірити, що все в житті відбувається по волі Випадку. І все, що я роблю, бачу, зустрічаю, — калейдоскоп випадковостей.

Випадково на мені шляпа, а не відро. І взагалі випадково, що я ходжу не на голові.

Це не мої дозвільні вигадки. Ці висновки — логічний результат зустрічей, про які піде мова.

Між іншим, зустрічі ці — теж випадковість. Хіба не міг я зустріти бригадира Володимира Скорохода і наладчика Володимира Котенка з заводу імені Лепсе, художника Росуальда Ковбу і Анатолія Мороза з «Більшовика», бригадира Георгія Олександрова і слюсаря Василя Збанацького з мотозаводу, нормувальника Василя Бабича і робітника Михайла Ступникова з заводу верстатів і автоматів імені Горького — хіба не міг я їх зустріти в театрі, або читальному залі, або у філармонії. Хіба не міг я побачити їхні обличчя на голубому екрані у натхненному телерепортажі. Або їхні портрети під зворушливою рубрикою «про людей хороших».

Так ні ж, побачив їх прізвища у міліцейському протоколі, а самих зустрів у витверезнику.

Інтерв'ю давали поодинці. Але всі, абсолютно всі виправдувалися єдиним словом: випадковість.

— Як потрапив?

— Випадково! Сам дивуюсь!

Дивно, звичайно. Всі намагалися не пити її, прокляту. З усіх сил пробували не пити. А вона, мов той недруг, зустрічі з яким уникаєш, все попадається на твоєму шляху. Ти від неї, вона за тобою. Ти дивитися на неї не можеш, а вона сама у склянку проситься. Ти її виливаєш, а вона ллється в горлянку.

А потім відомо, що буває. Людина рачки повзе додому. Абсолютно випадково зустрічається з міліціонером. А там дві-три такі випадковості і до людини надійно прилипає ярлик: завсідник витверезника.

Фатальний збіг обставин: найбільше тих ярликів у працівників мотоциклетного заводу. Просто диво-дивне. Сказати, щоб мотоколяски й горілка якось доповнювали одне одного, так цього не скажеш.

Головний інженер т. Будилін теж категорично спростовує це. Витівки долі — таке його пояснення.

Директор заводу т. Нехода не фаталіст, а тут схиляє голову перед Випадком. От якби мова йшла про брак у продукції — інша річ. І до першопричини дошукатись можна. А пияцтво — не його парафія.

У партбюро ніяк не могли зрозуміти, які обставини поєднують цілком суверенні установи — мотозавод і витверезник.

А члени заводського комітету мрійливо чухали потилиці. Вони й не зчулися, як випадково досягли такого «охвату»: аж 30 членів профспілки побували у витверезнику за якихось 8 місяців.

І тільки в комітеті комсомолу радісно згадали, що на підприємстві існує єдиноборець з зеленим змієм. Це заступник директора по кадрах т. Терехов.

— Алкоголь — пережиток! — категорично заявив т. Терехов. — Боротися з ним треба! Якби до моїх рук випадково потрапив живий п'яниця, я б його...

— Але ж до вас потрапляють листи з витверезника, листи з міліції...

— Не бачив, — каже Терехов — Листи мене якось випадково обминають.

— Виходить, міліція даремно витрачає папір і час?

— Мабуть повідомлення з витверезника передаються безпосередньо в бригаду, до бригадира, — зробив припущення заступник директора.

Я уявив собі таку картину. Прийшов папірець з витверезника, скажімо, у бригаду Георгія Олександрова. Вживайте, мовляв, заходів: бригадир Олександров тричі гостював у витверезнику. Взяв той папірець бригадир Олександров і зачитав уголос бригаді.

— Так що, хлопці, — грізно вигукнув він, — де саме будемо до мене заходів вживати — у винному магазині чи в ресторані?

— Це ж випадковість, — сказали мені на заводі.

Коло замкнулося. Куди не поткнись, скрізь — Випадок. Це він напуває, він веде у витверезник і він рятує від кари.

І тут я пригадав одну філософську тезу: випадковість, що регулярно повторюється, є закономірністю.

Чи немає причинного зв'язку між частими відвідуваннями витверезника і рідким реагуванням на це дирекції заводу? Чи не в тому секрет росту кривої пияцтва на підприємстві, що тамтешня громадськість лише криво посміхається у відповідь на п'яні витівки.

Міліція пише, міліція просить — бориться з пияцтвом. А на заводі мовчать, ніби горілки в рота набрали. А горілчані брати сміливішають і нахабнішають. Бо розуміють, що, кінець кінцем, може зробити міліція? Влаштуват теплий душ і дати «койко-місце»? Ну, штраф стягнути? На цьому її функції вичерпуються. А далі? Далі вона, природно, звертається до громадськості. Бо знає, що громадськість здатна протверезити не на день. А протверезити так, щоб лицар пляшки збагнув, нарешті, що він ганьбить не лише себе.

Тільки часто ці звернення безнадійно поринають у канцелярську безодню.

І що закономірно: там, де не реагують на подібні сигнали, в окремих членів колективу особливо підвищена реакція на гірке.

Наприклад, адміністрація заводу верстатів і автоматів імені Горького удостоїла відповіді лише три листи з міліції. А щомісяця з цього підприємства «відвідують» витверезник від п'яти до десяти працівників.

Істина відома: горілка червонить ніс і чорнить репутацію.

Та не менш відому істину збагнули далеко ще не скрізь: п'яниця — це перш за все пляма на репутації колективу.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Суперництво

Чимчикував уранці дід Назар
В сусіднє місто на базар...

Ясніла неба чиста бірюза,
Дув вітерець — не холод і не спека.
Аж чує він: позаду десь коза
Несамовито мека.

Назар оглянувся на чудасію ту.
Чи ба: стара Горпина вслід спішить щодуху
І хворостиною мотлошить по хребту
Свою козу Білуху.

— Куди це, кумо, в ранню рань таку, —
Здивовано питає дід Горпину, —
Неначе на заріз, на мотузку
Ти тягнеш худобину?

— Та хай їй чорт! — Горпина у одвіт. —
Один розор зробила із городу.
Поріддя бісове, гасає, де й не слід,
Лиш стид і страм за неї од народу.
Та й по секрету ще скажу тобі
(Нікому — нічичирк, ні в якім разі!):
Сусідка Текля лесапед собі
Купила вчора у сільмазі.
Та щоб мені од неї одставать?!
Е, ні! До цього я не звикла.
Отож і йду — мо', вдасться обмінять
Козу на мотоцикла.

Гнат ЯРЕМЧУК.

м. Тячів,
Закарпатської області.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

Без слів.

З ІСТОРІЇ КОМПЛЕКТУВАННЯ ШТАТІВ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

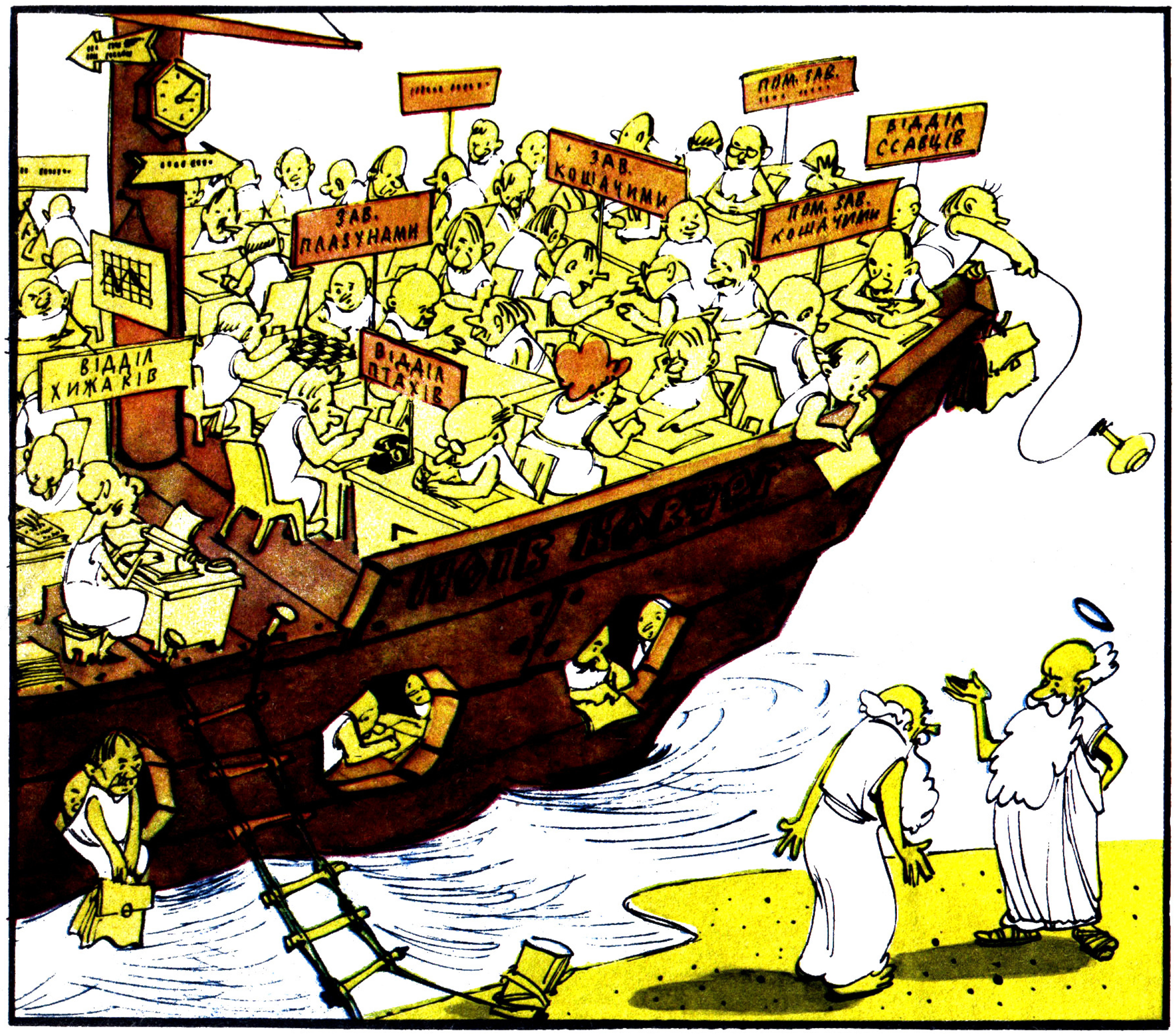

— А де ж самі тварини?
— Для тварин, бачите, місця немає.

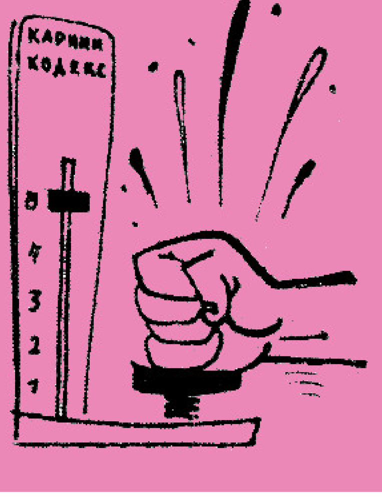

СКІЛЬКИ ДАДУТЬ ПЕРЦЮ?

На Миколу Григоровича Водолазького заведено кримінальну справу. Якби він був рядовим хуліганом, то дістав би за свій вчинок п'ятнадцять діб. Але Микола Григорович не рядовий хуліган, а начальник Томашгородського щебзаводу № 5. І вчинив він не дрібне щось, а, як написали нам, побив на роботі чергового моториста. Крім того, як повідомив нам секретар Ровенського обкому т. Кривда, Водолазький славиться ще й як грубіян. І обком КП України вже порушив питання про зняття його з роботи начальника заводу.

Цікаво, скільки ж йому дадуть, як кажуть юристи, «по сукупності»: і за грубощі, і за рукоприкладство?

КІНЦІ—З ВОДИ!

Чи справді риба — істота німа? Виявляється, ні. Риба, як запевняють фахівці, подає звуки, але до нашого людського вуха вони не доходять.

Між іншим, не тільки з рибою, а й з рибінспекторами теж часом таке трапляється.

Живе собі біля річки Інгул непоказний чоловік — В. І. Васильєв.

Живе, як кажуть, не горює, через губу плює, бо вважає, що добре наловчився ховати кінці у воду.

Та ось до Інгула наближається рибінспектор. Ухопився за кінець і витягнув з води аж чотири неводи.

— Не мої, — відхрещується від них В. І. Васильєв. — Я тут ні при чому...

Через два дні рибінспектор знову накрив Васильєва. Цього разу накриває мокрими неводами, що їх сам браконьєр з води витягає. І тут, нарешті, непоказний чоловічок себе показав: вихопив ножа і кинувся на інспектора.

Було це 13 травня 1964 року. Тоді ж, у травні, справу про злісного браконьєра було передано Новоодеському районному відділу міліції.

— Неводом, значить, ловив?! — здивувалися працівники міліції. — Та ще в той час, коли взагалі було заборонено рибу ловити. Та ще, до того, з ножем на інспектора кинувся?! Ну, ми йому тепер дамо!

І — дали... Дали В. І. Васильєву можливість уникнути відповідальності за вчинений злочин. Так далеко засунули справу про браконьєра, що й тепер ніхто знайти її не може.

Пішла, очевидно, ця справа шукати іншу, теж про браконьєра — А. А. Маковеєнка, що її Новоодеському райвідділу міліції було подано ще рік тому. Пішла і,

очевидно, десь заблудилася. Буває ж таке...

Між іншим, не тільки в Новій Одесі таке буває.

Такі ж дивні пригоди трапилися і в Снігурівці з справами про браконьєрів П. Поливоду, А. Конверта та В. Михайлецького, що ловили рибу під час нересту.

Коли браконьєри впіймалися, то чомусь снігурівська міліція вирішила, що в їх діях «відсутній елемент злочину», і справу закрила.

Очевидно, той «елемент злочину» — дуже несвідомий елемент. Бо сам він не дається в руки міліції, а коли вона його починає шукати в діях браконьєрів, то знайти ніяк не може. 2 червня цього року рибінспекція впіймала С. І. Савченка, В. П. Узунова та Л. Г. Шмалька. Впіймала і їх — хижаків, і невод на 150 метрів, і затримала вантажну автомашину, що нею вони збиралися вивезти впійману рибу.

І що ж? І — нічого. Лава підсудних ще й нині гірко плаче за цими браконьєрами, а Миколаївський сільський райвідділ міліції та прокурор т. Нагорний вирішили, що справа «малозначна», та й закрили її.

Що ж, очевидно, в цьому є своя логіка. Адже ж Володимир Темнов теж попався на лові риби під час нересту, та ще не з одним, а з трьома неводами. Його ж до суду не віддали, хоч як не добивалися інспектори. А тут один нещасний невід на якихось 150 метрів... Чи варто через такі дрібниці псувати людям нерви?

Чомусь останнім часом деякі працівники міліції дуже почали оберігати ніжні нерви браконьєрів. Навіть налякати і то бояться.

М. ЗАВОДЮК,
старший інспектор Миколаївської держрибінспекції.

м. Миколаїв.

Сільський клуб у с. Роздольному, Старобільського району, Донецької області, довели до аварійного стану.

(З листа до редакції).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

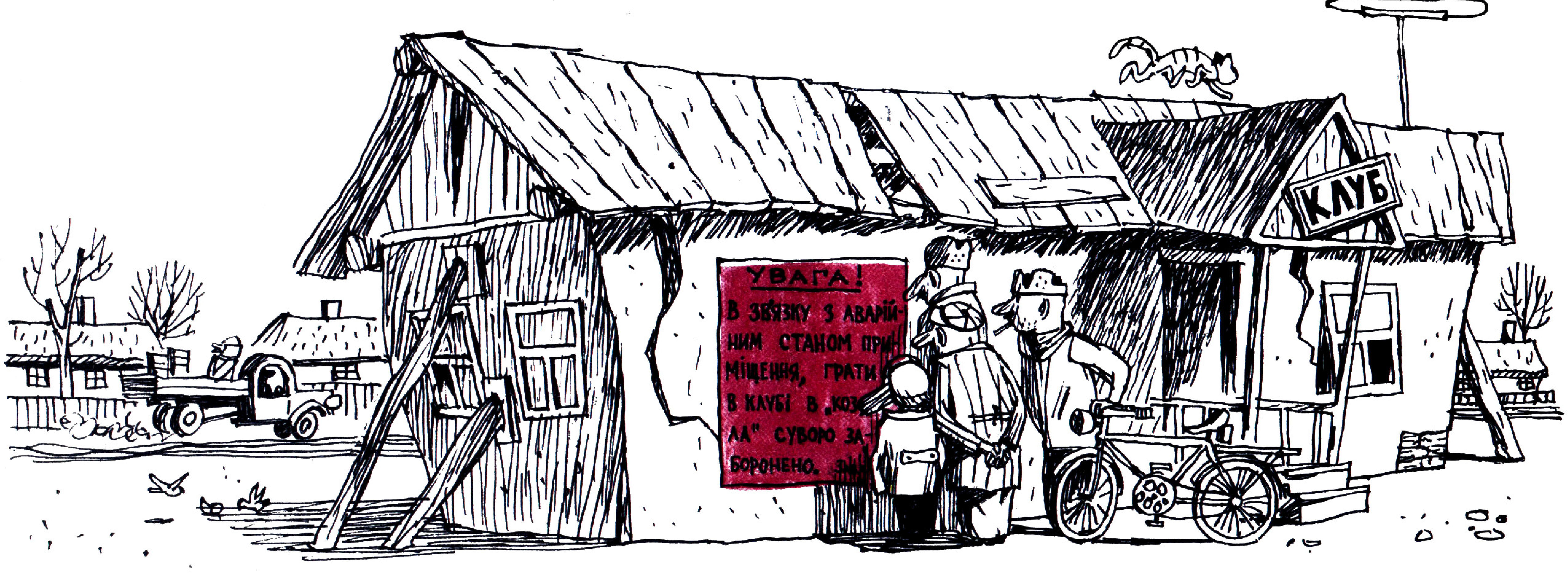

«Культура» в Роздольному.

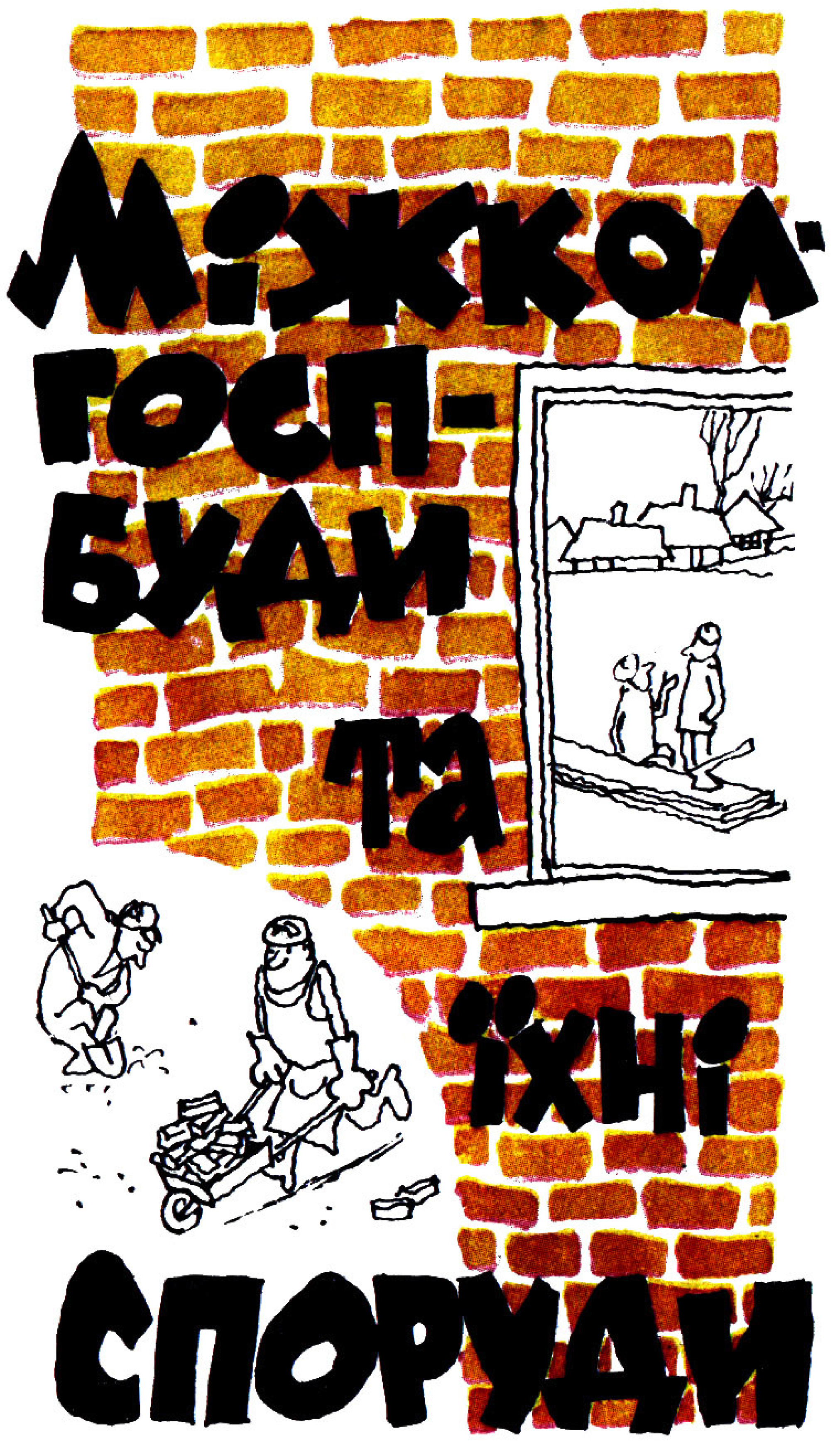

(Перець на Чернігівщині)

ЗНОВУ мандри по області...

Цього разу за рекомендацією колгоспників знайомлюсь з міжколгоспбудами та їхніми спорудами. А споруд тих нині — як грибів після дощу! Там нове тваринницьке приміщення будують, там зерносховище капітальне, а там, дивись, клуб просторий чи школу на кілька поверхів зводять.

Беру курс на місто Щорс. Там, сказали мені, міжколгоспна будівельна організація нівроку, величенька і міцненька. У неї на хазяйстві дві свої пилорами, два столярних цехи, три цегельних заводи, цех-полігон залізобетонних деталей і т. д. і т. п. А головне, що є там досить і робочої сили, і кваліфікованих спеціалістів.

«Тож воно й добре!» — підбадьорює мене весела думка.

З таким райдужним настроєм я мчу через поля та села. І потрапляю в село Перепис, у колгосп «Рассвет».

— Показуйте,— кажу,— які тут у вас будівельні проекти і які зводите нові об'єкти.

— Будь ласка,— відповідають колгоспники.— Ось вам «проект», а ось «об'єкт». Тільки все це, на жаль, не дуже нове, бо за два роки постаріло. Зерносклад у нас будується, та, як бачиш, Перче, стоїть він, ніби дядько голомозий, без даху.

Розпитую, в чому ж річ, чому будівництво заклякло на точці замерзання? Виявляється, все є, все заготовлено і зроблено, але нема одного — залізобетону на перекриття. Його щодня чекають і виглядають аж із Чернігова. Очі вже геть видивили, тільки марно.

А будівельники з свого боку сказали так:

— Тільки-но буде залізобетон,— свиснете, і ми вам негайно зерносклад закінчимо.

Це так у с. Перепис. А в с. Жовідь, у колгоспі «Авангард», все навпаки. Тут корівник чималий будується. Але на будівельному майданчику ні стуку, ні грюку, одні горобці зграями шугають.

— Нема залізобетону? — запитую.

— Що ти, Перче? Залізобетон у нас є. Давно вже є,— відповідають колгоспники, — але що з того, коли до нього ніякого приступу. Тут, брат, інше лихо: крана ніяк не дочекаємось.

А будівельники і тут цілком авторитетно приказують:

— Тільки-но з'явиться автокран,— свиснете, і ми вам негайно корівник закінчимо.

Доки у згаданих селах до будівельників ще не свистали, я швиденько в Олександрівку перемахнув, з новим об'єктом познайомився, історичним. З бородою.

В с. Олександрівці будують клуб. Вірніше, його не так будують, як передають з рук у руки.

У 1958 році урочисто заклав фундамент культурно-освітнього закладу Корюківський міжколгоспбуд.

Згодом ця новобудова стояла на почесному місці у планах Менського міжколгоспбуду.

Нині — це «ударна» будова Щорсівської міжколгоспної будівельної організації. Загартована спекою і вітрами, морозами й дощами, вона терпляче чекає того щасливого часу, коли почнеться монтаж панелей.

Ну, думаю, це тільки в далеких селах так будують. Перебазовуюсь у місто Щорс і переконуюсь, що й у самому райцентрі не краще. Ось уже третій рік, як тут споруджують міжколгоспну лікарню, а вище стін першого поверху будівельники так і не піднялися. І причина — все та ж.

— Техніка нас, Перче, ріже! — аж стогне головний інженер міжколгоспбуду Борис Степанович Ланцук. — Подумай-но тільки, 56 споруд одночасно зводимо в районі, а як?!

З діда-прадіда відомо, що всяке будівництво з фундамента починається, а дахом кінчається. Так ось про фундамент. Щоб його закласти, треба викопати траншею.

Але чим?

Найдосконалішим знаряддям у щорсівських будівельників поки що залишається лопата. Уявляєте, яка тут продуктивність праці досягається і які темпи!..

— А ви б екскаватором! — раджу будівельникам. — Знаєте, що це за машина?

— Знаємо і навіть у Чернігові бачили. Тільки наша організація ще не дожила до такої розкоші.

І виявляється, що в міжколгоспбуді нема ні бульдозера, ні механізмів для навантажувальних і розвантажувальних робіт. Усе тут робиться вручну, а глину й пісок на цегельних заводах перевозять тачками.

Тепер я добре зрозумів, що то значить «техніка ріже». Особливо «ріже» автокран. І будівельну організацію, і колгоспи.

В облміжколгоспбуді автокрани є. Малувато, правда. Але їх не закріпили за районними будівельними організаціями, а перетворили на мандрівні.

— У будівництві, Перче, маневреність потрібна,— люб'язно пояснив мені голова облміжколгоспбуду Роман Титович Савченко. — Без маневреності далеко не заїдемо.

І автокрани «маневрують». Сьогодні ця техніка конче потрібна десь у Семенівці, завтра — у Ріпках, післязавтра — в Ічні і т. д. От і гасає автокран, як навіжений, по області. Доки добереться з кінця в кінець, уже й на ремонт пора ставати. А там, дивись, дорогу дощем розмило, а там...

Місяцями лежать на новобудовах важкі залізобетонні деталі, заростають бур'янами, а будівельники, плюнувши на все це і не дочекавшись крана, переходять в інше місце, щоб там закласти фундамент, вивести стіни і... знову покинути об'єкт незакінченим.

Довідався я ще про одну «веселу» деталь. Виявляється, міжколгоспбуд може хотіти, може й потіти, але будівництва об'єкта не закінчить, коли цього не захочуть сантехмонтажники. І так трапляється часто.

Ось у колгоспі ім. Куйбишева, Ніжинського району, міжколгоспбуд споруджує карусельно-доїльну установку (КДУ-5). Стіни він звів, а далі — ні кроку, бо відділення «Сільгосптехніки» досі не змонтувало самої карусельної установки.

Таке ж становище в колгоспах ім. Щорса (м. Бахмач), ім. Калініна, Ічнянського району, тощо.

Та в колгоспах ще сяк-так. Тут хоч принаймні знаєш, хто будує, а хто монтує. А от на спорудженні культурно-побутових закладів взагалі не відомо, хто має сантехмонтажем займатися.

В обласному управлінні виробництва і заготівель сільськогосподарських продуктів, яке керує міжколгоспбудами, це питання не дійшло навіть до стадії наукового дослідження.

Облвиробзаг разом з облміжколгоспбудом ще й досі ніяк не можуть остаточно вирішити таких актуальних проблем:

1. Чи не час уже відпустити на пенсію прославлений дідівський інструмент — лопату і копати траншеї потужним екскаватором?

2. Чи не дати в компанію лопаті стареньку тачку й ввести в дію механічні навантажувальні і розвантажувальні пристрої?

3. І чи не пора вже дати постійну прописку мандрівним автокранам, а за одним рипом дати тим кранам і постійну роботу?

Подумати і справді є над чим!

А Міністерству виробництва і заготівель сільськогосподарських продуктів УРСР особливо.

З Перцем подорожував та його враження записав І. СОЧИВЕЦЬ.

Фейлетон другий. Перший див. у № 21 «Перця».

З Д И Р Н И К И

— Це вам не чумацький віз, а техніка! Сільськогосподарська! Складна! Тут метикувати треба!

Такі сентенції любить виголошувати Петро Паляниця — завідуючий складом райоб'єднання «Сільгосптехніки» в місті Хмільнику, Вінницької області.

І Паляниця метикує... Біля машин. Складних, сільськогосподарських.

У колгоспі «Більшовик» (с. Пустовійти) не було протруювача зерна. Тут сівба наближається, без нього не обійдешся. Кинувся представник колгоспу до Хмільницької «Сільгосптехніки».

— Кому, кому, а вам допоможемо,— люб'язно сказали там.

Сказали і показали універсальний протруювач з електромотором під маркою ПУ-1, вартістю 60 крб.

Колгосп взяв протруювача, а завскладом Паляниця виписав накладну на нього під № 971. Але він не так накладну писав, як метикував...

Не встигли зачинитися двері за покупцем, як Паляниця виписав під тим же номером нову, липову накладну. Він записав у ній, що колгосп «Більшовик» придбав протруювача марки ПУ-3, вартістю 450 крб. Та ще дописав електромотора і переносного кабеля до нього.

Минув певний час і з рахунку колгоспу, ні за цапову душу, було знято 466 карбованців!

Каталог цін на 1964 рік каже, що зернонавантажувач з електромотором марки ЗС-60 коштує 620 крб. Придбав колгосп цю машину. А «Сільгосптехніка» знову виставила липовий рахунок, в якому написано, що взято зернонавантажувача з бензиновим мотором, вартістю 750 крб.

Такого двигуна ніхто й не бачив, а гроші з рахунку колгоспу зняли.

Отак жвавий Паляниця метикує, а бухгалтерія йому допомагає.

Люблять кататися за колгоспний рахунок і керівники автопарку в тому ж таки Хмільнику. (Там директорує т. Христюк, а бухгалтерує т. Шевченко).

Колгоспові «Більшовик» треба було хліб державі вивозити, за хлібом цукровий буряк, а колеса на деяких автомашинах «босі». Попросив колгосп керівників автопарку, щоб вони допомогли зарадити горю.

Але ж і в цих руки сверблять. Відпустили вони шість напівзношених автопокришок. А зняли за них з колгоспного рахунку 993 крб. 60 коп.

Подумати тільки! За кожну покришку, яка й слова доброго не варта, злупили по 165 карбованців і 60 копійок!

Справжнє здирство!

Розвелися у Хмільнику любителі списувати гроші з рахунків колгоспів...

«КОЛГОСПНИЙ ПЕРЕЦЬ».

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Жук-водолюб. Сонечко. Жук-гнойовик. Жук-бронзовик.

Співуче крісло

Коли два привітних вантажники винесли з меблевого магазину й обережно поклали на вантажну машину мою покупку, хтось енергійно смикнув мене за рукав. Неголений суб'єкт прошепотів мені на вухо:

«Ремонтуємо, фарбуємо, реставруємо!»

Я відповів, що в мене нема чого ремонтувати, фарбувати, реставрувати.

Але неголений багатозначно посміхнувся і сказав, що його завжди можна бачити тут — біля магазину...

Куплене мною крісло-ліжко стояло в найпочеснішому кутку моєї кімнати.

І хоч поліровані боки його перетинали вигадливі дряпинки й химерні тріщини, хоч і стирчала в усі боки бахрома оббивки, це було ніщо в порівнянні з тим, що я міг одночасно сидіти в кріслі й спати у ліжку.

Та тільки-но я розтягнувся на моїй обнові, як піді мною щось мелодійно писнуло, коротко заверещало, дзвінко луснуло. Здавалося, що десь там усередині лопнула струна.

Я почував себе, мов кошеня на клавішах рояля: при найменшому русі піді мною все дзвеніло й верещало.

Уранці я побіг до магазину. Неголений суб'єкт уже чекав на мене.

— Що, реставрація? — спитав він...

Я погодився на всі його кабальні умови.

Та після відвідин майстра на мене чекав інший сюрприз. Крісло слухняно перетворилось на ліжко, але стати знову кріслом категорично відмовилось. І тоді я прийняв сміливе рішення: відвезти його назад до магазину.

— Голубе, — люб'язно пояснив мені завмаг, — крісло-ліжко Алуштинської меблевої фабрики це — суцільний брак. Я тих крісел повернув бракоробам на фабрику майже сотню.

Вирішив повернути своє чудо-крісло і я.

...Першим, кого я зустрів у цеху меблевої фабрики, був робітник, який ритмічно стукотів молотком. Я поцікавився, що він робить.

— Пресую, — пояснив робітник.

Я не повірив.

Пресування молотком?!

Та навіть наші прадіди не наважилися б на таку кустарщину.

— Не думайте про нас так погано, — сказав робітник. — Ми не такі вже й бідні. У нас на фабриці є чудовий паровий прес. Але його ніяк не зберуться встановити. Ось він.

Прес стояв на подвір'ї, оточений кучугурами сміття.

Ах, яке це було подвір'я! Справжнє кладовище автоматів, різних пристроїв. Хотілось зняти капелюха і мовчки постояти так біля стругальних і шліфувальних верстатів, що здіймалися серед різного мотлоху обелісками безгосподарності.

Навіть цеховий вентилятор і той вентилювався на подвір'ї.

А посередині, просто неба, лежало кілька витворів алуштинських меблярів. Певно, перш ніж потрапити до щасливого споживача, ті витвори випробовувалися тут дощем і вітром на міцність.

І все ж, дивлячись на ці меблі, не можна було не захоплюватись. Адже, скажімо, крісло-диван зовні було схоже на крісло-диван, а не на трюмо-рояль або палку-стілець. Навіть не вірилося, що в такому хаосі, за такої організації праці тут могло взагалі щось з'явитися на світ.

— Самі дивуємось, — казали робітники й червоніли: вони не звикли до компліментів.

Звичайно, мені закортіло зустрітися з директором цієї незвичайної фабрики т. Фетісовим.

Але двері його кабінету були зачинені.

Директора викликали на засідання комітету партдержконтролю. Певно, не для вручення грамоти.

Я повертався незадоволений. Мені не так хотілося побачити самого директора, як крісло, на якому він сидить. Невже воно тутешнє, фабричне?

Якщо так, то Фетісов просто чарівник.

Бо всидіти на бракованому кріслі не кожен уміє...

П. ЮРОК.

Мал. БЕ-ША

— Чому теплої води немає?
— От дивак! Що це вам — літо?!

ОЙ, ДНІПРО-ДНІПРО...

(БУВАЛЬЩИНА ПРО ТЕ, ЯК Я ОДИН ДЕНЬ ПРОВІВ)

В моє вікно світанок лився
На стіл, на стіни, на бюро.
Я з ліжка встав і поголився
Електробритвою «Дніпро».

Голивсь і слухав ніжнотонну
Чудесну арію П'єро,
Яка текла з магнітофона,
Що називається «Дніпро».

З'їв на сніданок дві тарані
І кухоль пива влив в нутро
В першорозряднім ресторані,
Що називається «Дніпро».

Обід же був у іншим плані:
З'їв борщ і смажене ребро
В другорозряднім ресторані,
Що називається «Дніпро».

Послухав пісеньку про поле
(Слова писав поет Дмитро! *),
Яка лунала з радіоли,
Що називається «Дніпро».

А потім ще зайшов у чайну
І випив пляшечку ситро

Із холодильника, звичайно,
Що називається «Дніпро».

Так підобідавши на славу,
Я погострив своє перо
І завітав до літвидаву,
Що називається «Дніпро».

Я попросив: «Журнальчик дайте!..»
І прочитав у ньому про...
Е-е, не скажу — самі читайте
Журнал під назвою «Дніпро».

Дізнався, що цариці Катрі
На вушко мовив цар Петро,
Бо я побув в кінотеатрі,
Що називається «Дніпро».

Линіть на голову абощо
Води холодної відро —
Новий готель стоїть на площі
І називається «Дніпро».

Та не линув ніхто й краплинки,
І я доїхав на метро
Аж до кінцевої зупинки,
Що називається «Дніпро».

Там у осінню темну нічку
Прошепотів: «О згинь, маро!»
І всунув голову у річку,
Що називається Дніпро.

Юрій КРУГЛЯК.

*) Зараз точно не пам'ятаю, чию пісню співали — Дмитра Білоуса, Дмитра Луценка чи Дмитра Павличка.

Я — ЛЮДИНА СВІДОМА

Тепер я знаю, що таке «верх обурення». Це — коли виникає бажання влетіти без усяких церемоній в кабінет нашого голови завкому Соломки, схопити стілець і так гепнути ним об дубовий стіл, щоб або-або... Або стілець вдрізки, або стіл пополам.

Але я не можу влітати в кабінет і хапати стілець, бо я людина свідома, культурна і з середньою спеціальною освітою.

От Телепень — може. Йому все можна. І гепати, і лаятись, і п'яним на роботу виходити, і ганьбити все і всіх, бо він зовсім несвідомий, некультурний і освіти в нього — щонайбільше три класи на двох з братом.

Адже, коли він хуліганить, не скажеш такому: «А ще культурний» або: «А ще з освітою!»

Такого перевиховувати треба, створювати всі умови для розвитку його відсталої свідомості.

З Грицьком Телепнем ми ровесники. І на завод прийшли з однієї школи ФЗН, на одній квартирі деякий час разом жили, але потім шляхи наші розійшлися.

Збудував у той час завод новий гуртожиток і, звичайно, місця в ньому виділялись в першу чергу тим, хто заслуговує, хто бореться, хто вчиться.

Перейшов і я в гуртожиток. Хороше там, спокійно, чисто. «Ну, — міркую собі, — в таких умовах я останні два класи семирічки за рік закінчу».

І не встиг я потішити себе думкою, як розчиняються двері, влітає Грицько, та прямісінько до Соломки, що саме завітав нас провідати, та як гепне лампою об стіл, та як загорлає:

— Що? Га? Думаєш, як я в школу не ходжу, норм не перевиконую, до начальства не підлизуюсь, то мене можна і без гуртожитку залишити? Так? А ти мені створив умови? Га? — та знову графином об стіл. Ледве вгамували його.

Відізвав мене Соломка в сторону, пом'явся, почав здалека:

— Знаєш, ти людина свідома, культурна, вчишся, командиром виробництва мрієш стати, так чи ні?..

— Добре, — кажу, — нехай займає моє місце...

З того часу і пішло.

Виділили мені якось туристську путівку. Не встиг я опам'ятатись від радощів, а Грицько вже тут як тут, бугаєм на Соломку пре:

— Що? Га? Думаєш, як він у школу ходить, так йому все, а мені нічого? Да?!

Відізвав мене Соломка в коридор:

— Знаєш, — каже, — ти людина свідома, культурна, у тебе є велика мета...

Так і не довелось мені побувати на Кавказі. Телепень поїхав.

Закінчив я, нарешті, заочний технікум. Не легко було вчитись, що й казати. То тільки у нарисах виходить, що працювати і вчитись — одна насолода, кращу за яку й не придумаєш. Ні, це легко не дається. Але коли вже захистиш диплом, тоді, справді, радісно. Не тому, що все позаду. Ні. Тому, що все попереду.

Приїхав я додому, на завод прийшов. Друзі поздоровляють, у сім'ї радість, і я, як новий карбованець, сяю. Соломка тільки чомусь знехотя криво посміхається.

— Ну, — питаю його, — як там справи з квартирою, що обіцяв?

— Знаєш, — це Соломка мені, — ти людина свідома, культурна, з середньою спеціальною освітою, розумієш труднощі нашого періоду...

— Ну, досить, — кваплю його, — кажи, що таке, не тягни.

— Знаєш, квартиру, що тобі обіцяли, ми вимушені були віддати Телепню, підтримати його...

— Як? Та він же, поки я вечорами з «опором металів» боровся, будинок собі збудував.

— Продав він будинок. Так би мовити, вирішив позбутися власності. Як бачиш, росте свідомість у людини...

Не знаю, що було б з Соломки, якби на шум не поспіли люди.

Сховався він за свій дубовий стіл і репетує:

— А ще культурний! Держава на нього скільки коштів витратила, освіту дала, а він з кулаками...

Пішов я. Відтоді і пізнав я отой «верх обурення».

Звичайно, тут річ не в квартирі чи в зайвому мішку картоплі, що перепаде якому-небудь горлодеру. Зовсім ні. Як згадаю Соломку, виникає в мене бажання зайти до нього і сказати твердо: «Досить! Досить тобі виїжджати на чужій совісті, прикривати нею свою бездіяльність! Досить потурати нахабам! Досить розплоджувати Телепнів!»

Віктор ПЛАХОТНИКОВ.

м. Черкаси.

Мал. Л. КАПЛАНА

— А я сина з дитсадка приніс.

КАР'ЄРА АМЕРИКАНСЬКОГО СОЛДАТА У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

За каральні операції уряд Кханя нагородив його орденом.

Потім за особливі заслуги американське командування підвищило його в чині.

А останнє підвищення він одержав од південнов'єтнамських партизанів.

Нотатки про їхні порядки

«СВІТОВИЙ МОНАРХ» ГНІВАЮТЬСЯ

Справжнє його ім'я — Алкала Леос і народився він у Мексіці, але називає він себе не інакше, як «світовий монарх Трікофіно», і твердить, що народився на самісінькому небі. На грішну землю він зійшов лише для того, щоб наставляти нерозумне людство на шлях істини і доброчесності.

Він уже понад 30 років виступає в цій ролі у різних країнах американського континенту, переважно в Сполучених Штатах.

Особливо великий попит на чудодійні діяння небесного уродженця з'явився після того, як «світовий монарх» повідомив про свої глибокі ідейні розходження з комуністами. Отут до послуг бувалого пройдисвіта розкрили гостинно свої сторінки деякі поважні американські газети. «Трікофіно» почав пророкувати страшну загибель усіх комуністів, якщо вони негайно ж не відмовляться від своїх ідей...

«Світовий монарх» визначав різні строки цієї катастрофи, потім відкладав, визначав нові, й знову відкладав... Мабуть, з милосердя.

Тепер «монарх» раптово виявив готовність вступити з комуністами у переговори, розв'язати спірні питання, так би мовити, цілком мирним шляхом. Він уже не вимагає від комуністів відмови від своєї ідеології. Хай їм! Але все-таки при одній умові: комуністи повинні прилюдно заявити, що визнають небесного посланця справжнім і єдиним «світовим монархом»!

А щоб пам'ятали, що він не тільки милосердний, а й грізний, уродженець неба попередив, що це його остання милість до комуністів. Якщо вони не оцінять її, «світовий монарх» накличе на них страшну кару: кінець світу!

Навіть, як-то уже не раз бувало з ним, призначив остаточний строк: літо 1965 року.

КОМУ ЩО...

Вірте чи ні, а Фрідріх Юргенсон вважається космобіологом і навіть професором.

Юргенсон переконує всіх, що в нього виявилася здібність чути з космосу голоси земних знаменитостей. Померлих, звичайно.

Останнім часом Фрідріх Юргенсон налагодив регулярний зв'язок з Гітлером. Покійний фюрер передає йому різні повідомлення, ділиться своїми планами на майбутнє.

Зокрема, той професор повідомив громадськість, що фюрер планує в недалекому майбутньому повернутися на землю. Він має з'явитися, так би мовити, інкогніто: в іншій людині, під іншим іменем. А з'явиться він, звичайно, для того, щоб створити новий «великий німецький рейх», та ще більший і кращий, ніж був за його життя!

Якщо нагадати, що Фрідріх Юргенсон — колишній активний гітлерівець, можна буде легко зрозуміти коріння отих його «космобіологічних» вправ: кому що, а курці — просо!

А що деякі західнонімецькі газетки цілком серйозно надрукували «наукові» повідомлення Юргенсона, то це теж цілком нормальне явище: редакторам тих газеток сниться те ж саме фашистське просо.

ПАРИЗЬКИЙ ШИК

Не питайте паризьких франтих, яка зачіска тепер наймодніша. Є загроза, що в Парижі зачіски взагалі можуть зникнути. Народжується нова мода: жінки голять голови. Гляньте на цих молодих дам, що сидять в кафе на Єлісейських полях. Сувора класична краса, нічого зайвого. Може, тільки — голова.

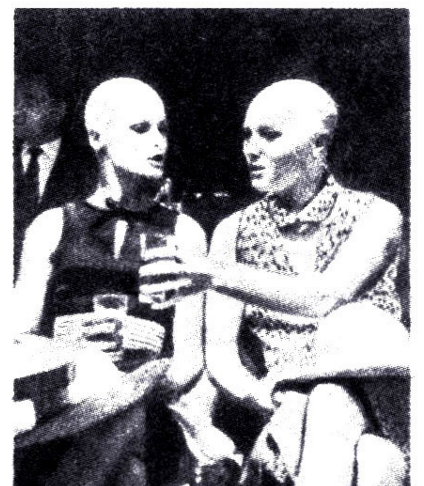

Шило з мішка

Він служив у якімсь управлінні,
Завжди голений, неговіркий,
У костюмі бостоновім синім,
Запобігливо чемний такий.

Був, як втілення згоди і миру.
Але раптом довідався він:
Не йому, а колезі квартиру
Виділяють в будинку новім.

Із лиця він змінився одразу,
Стали очі, неначе в кота.
Що там лайок було і образи!
Де й поділася чемність ота!

Дивувалися: через квартиру
Так спаплюжить колегу свого!
А натуру ж мав скромну і щиру!
Що за муха вкусила його?

Гей, нічого його не вкусило:
Сам кусливий, порода така.
Просто вилізло, бачите, шило.
Із бостонового мішка!

А. АРСІРІЙ.

м. Ужгород.

ВОДЯНА ФЕЄРІЯ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ні, це ви повинні закрутити кран.
— Ні, ви!
— Ні, ви!
— Ні, ви!

Дядечко Трофім

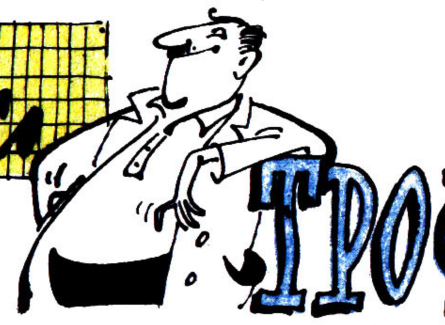

Невже ви не знаєте дядечка Трофіма? Ото, коли входите на наше підприємство, він сидить другим праворуч. Першим сидить швейцар. Дядечко Трофім керує швейцаром. Коли ви ввійдете, швейцар випише перепустку, а дядечко Трофім простежить, чи правильно той виписав. Дядечко Трофім — адміністратор. Він безпосередній начальник ліфтера, кур'єра, друкарок і шофера. Як начальник, він відповідає за чистоту приміщень, за транспорт і за технічний огляд верстатів. От потелефонуйте йому:

— Сьогодні тридцяте.

Тридцяте число — день огляду в нашому цеху. Того дня швейцар, друкарки, кур'єр не мають начальника. Дядечко Трофім зв'язується з техніками, питає, чи мають вони можливість почати огляд; з начальником техніків, — чи зможе він відпустити техніків; потім знову з техніками, щоб сказати, що начальник їх відпускає. Вся ця кипуча діяльність починається, як тільки ви потелефонуєте дядечкові Трофіму. Якщо ж ви забули нагадати про це, то він вам нагадає, що ви забули нагадати.

І починається огляд. А ти хвилюєшся, якщо план недовиконано, бо огляд забирає і тридцяте число і тридцять перше. А коли ж тоді штурмувати, як тридцять другого числа ще не придумали?

— А чи не можна відкласти, дядечку Трофім?

Це необачне запитання тільки піддасть жару начальникові:

— Хочеш мати справу з директором?

Не треба зачіпати його професіональну гордість. Розумніше зачепити струну його душевної доброти, згадати щось приємне. Скажімо:

— Пригадуєте, дядечку Трофім, як ми того літа відпочивали на морі!.. Як ви танцювали всю ніч з блондиночкою в ресторані «Нептун»!

Дядечко Трофім захоплюється не тільки своєю посадою. Нагадайте йому, як він танцював з блондиночкою, — і все. Можете бути спокійні. Тільки тихо скажіть:

— Не випадає зараз робити огляду...

— Та ну його, той огляд! Іншим разом зробимо.

Потім він викличе майстра цеху і скаже:

— Сьогодні не будемо робити огляду, бо техніки зайняті.

— А коли ж?

— Наступного четверга.

А четвер — перший день наступного місяця, а треба план виконувати.

— А може, відкладемо до тридцятого, дядечку Трофім?

— Що?

— Невже ви забули, як ми відпочивали влітку на чарівному березі, як ви танцювали з блондинкою...

— Відкладемо на наступний місяць.

Чудовий чоловік цей дядечко. Жаль, що я не ліфтер і не друкарка, що він не мій начальник. Яке це щастя мати начальника, який погоджується на все, коли згадаєш, як він танцював минулого літа...

Згодом верстат псується і його відправляють на капітальний ремонт. А мене викликає директор і питає:

— Чому своєчасно не оглянув?

Можна знайти багато відповідей, але то все — не те. Найпростіше знизати плечима, здивовано підняти брови і тихо промовити:

— Не знаю... Дядечко Трофім...

Тоді Трофіма покличуть до директора, тому що він начальник над швейцаром, кур'єром, ліфтером, а над директором — ще ні. І треба дядечкові відповідати. А відповідь проста: він знизує плечима, здивовано підводить брови:

— Не знаю. Це — Станеску...

Станеску — це я. І де тільки той Трофім взявся на мою голову?! Зараз усі скоса зиркають на мене, бо поки верстат на капітальному ремонті, я тиняюсь без роботи. Дядечко Трофім відчуває свою провину і співчуває мені:

— Давай поговоримо. Пригадуєш, як минулого літа ми відпочивали на морі?..

— Та що там пригадувати? Були ви раз в ресторані. Я нудьгував весь вечір. Ви з'їли п'ятнадцять смажених ковбасок, запиваючи пивом, і все дивились, як я танцюю...

— Ти?

— А хто ж?.. Ви ж не вмієте танцювати!

Віктор ПІЦІГОЙ.

Переклад з румунської А. М'ЯСТКІВСЬКОГО.

Дуже... Перче!

У м. Гуляй-Полі трапилась незвичайна подія — об'явилась безпритульна новобудова. Вірніше, це старобудова, бо їй вже стукнуло рівно п'ять років.

Старожили розповідають, що колись на місце нинішньої споруди приїжджав хтось із облспоживспілки, щось вивчав, метикував, а тоді на весь голос заявив: «Радійте, люди, ось тут у вас універмаг буде!».

Люди й раділи, бо справді з'явились будівельники і взялися за діло. Років за два звели вони два поверхи, поклали перекриття і сказали: «Кришка!». Після того ніхто їх більше не бачив. Зникли, як крізь землю провалились!

Уже сови встигли у цьому приміщенні по два покоління нащадків вивести, уже й стіна одна тріщину дала, а ні будівельники, ні господарі і носа сюди не показують. Видно, про споруду цю вони давно вже забули.

Щиро просимо тебе, дорогий Перче, не пошкодуй своїх чудодійних ліків, всип їх добрячу дозу керівникам Запорізької облспоживспілки. Тугу пам'ять треба неодмінно вилікувати, бо вона дорого обходиться.

Д. ЖОВНІРЕНКО.

м. Гуляй-Поле, Запорізької області.

Ти, безумовно, знаєш старий афоризм: слово — срібло, мовчання — золото. Але чи знаєш ти, скільки коштує мовчання, якщо оте золото перевести на звичайні карбованці? Ми у себе на промкомбінаті добровільного пожежного товариства підрахували і виявили, що мовчання керівництва Мелітопольського заводу «Гідромаш» тільки за 8 місяців цього року коштувало нам 547 крб. 48 коп.

А річ ось у чому. «Гідромаш» розсилає замовникам комплекти запчастин до мотопомп. Комплект № 1 до мотопомп М-600 коштує 17 крб. 68 коп., а завод стягає на 3 крб. 26 коп. більше. Комплект № 2 коштує 38 крб. 51 коп., а завод бере з замовників ще 4 крб. 26 коп. До того й комплекти шлють некомплектні!

Скільки ми не запитували керівників заводу, з якого це лиха вони зайві гроші деруть, у відповідь — анічичирк. От і просимо тебе, Перче, повідомити їм, що хоч золото і благородний метал, але так поводитися з замовниками зовсім неблагородно.

М. ЧЕРЕУХІН,
директор промкомбінату ДПТ.

м. Львів.

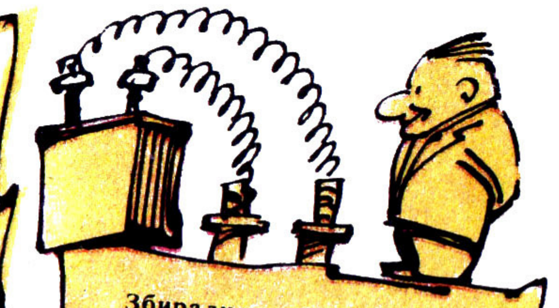

Збиралися ми написати тобі, що в нашому радгоспі при Чупахівському цукрокомбінаті, зовсім не дбають про механізацію ферм, що все тут робиться вручну.

Але, як виявилося, справу з механізацією у нас таки зрушено з місця. Ініціаторами цього виступили головний агроном радгоспу М. П. Мегедь та радгоспний механізатор В. С. Міняйло. При підтримці головного агронома в хаті цього механізатора було обладнано пункт для зарядки акумуляторів приватних автомашин та мотоциклів. Для цього використовували електрообладнання, що призначалося для електрифікації та механізації радгоспних ферм.

А про самі ферми нічого тобі, Перче, нового сказати не можемо — там усе по-старому.

І. ВІТЕР,
позаштатний інспектор-контролер Охтирського комітету партдержконтролю.

с. Чупахівка, Охтирського району, Сумської області.

Чи не можна було б у твоєму проектному бюро реконструювати нашу міську баню?

Будувалась ця баня довго: з 1959 року. Нарешті у минулому році відкрилася, щоб тут-таки закритися на ремонт. Відтоді вона частіше закривається, ніж відкривається, все ремонтується, і не видно тим ремонтам кінця.

Справа в тому, що баня двоповерхова і крізь «водонепроникливу» підлогу вода з другого поверху тече на перший.

Отож, Перче, за твоїм проектом можна було б спорудити на першому поверсі плавальний басейн з тим, щоб заповнювався він водою з поверху другого.

Потім ти міг би у тому басейні влаштувати змагання з плавання між командами міськкомунгоспу та командою будівельників бані. Замість квітів переможцям можна було б вручити твою мітлу.

Мешканці м. Бердянська.

Запорізька область.

Містечко наше Городенка — не гірське. Але тривалий час ми, його мешканці, в місцевих умовах займаємося альпінізмом, який нам уже в печінках сидить.

Всі умови для цього створили нам товариші з Івано-Франківського спеціалізованого будівельно-монтажного управління № 531 (начальник т. Ковальов) та Коломийського БУ № 112 (начальник т. Чернявський).

Взялися вони, бач, водопровід у Городенці спорудити. Але тільки перетворили вулиці міста в труднопрохідну, пересічену ровами та земляними горами місцевість.

Дуже вже нам, любий Перче, це допікає. Тому просимо: підсип перцю і тим будівельникам, щоб їм жарко стало, щоб пити захотілося. Може, тоді вони не будуть товкти воду в ступі, а таки водопровід спорудять.

М. ХЛИПОВКА.
Д. БОДНАРУК.

м. Городенка, Івано-Франківської області.

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ В огляді листів «На різних широтах» («Перець» № 11) повідомлялося, зокрема, про те, що завідуючий Бердянським райфінвідділом т. Кононенко заборонив Ногайському відділенню «Сільгосптехніки» передплачувати для відділення «Перець».

Заступник начальника Штатного управління Міністерства фінансів УРСР т. Кривоносов повідомив редакцію, що Запорізькому облфінвідділу дано вказівку не чинити перешкод Ногайському відділенню «Сільгосптехніки» у передплаті журналу.

★ У «Перці» № 11 було надруковано фейлетон «Його за муки полюбили...» про недоліки в роботі Київського експериментального заводу та Центрального дослідно-конструкторського бюро (ЦДКБ) Головного управління побутового обслуговування населення.

Начальник Головного управління побутового обслуговування населення при Раді Міністрів УРСР т. Зборовська повідомила редакцію, що фейлетон обговорювався на засіданні партійного бюро заводу й ЦДКБ та на засіданні колегії «Укрголовпобуту». Колегія затвердила організаційно-технічні заходи по перебудові роботи заводу з метою збільшення випуску нестандартного устаткування та засобів механізації служби побуту.

«МУЖИК КАЖЕ — ЯЧМІНЬ, БАБА КАЖЕ — ГРЕЧКА...»

Цю відому пісеньку вирішили інсценізувати у м. Миколаєві. При цьому, роль безталанного мужика хоч-не-хоч довелося виконувати прокуророві міста товаришу Чебанюкові, а роль впертої баби залюбки взяли на себе судові інстанції міста...

...Впіймалися на гарячому дві миколаївські сестриці — Федорова Марфа Василівна і Мойсеєва Оксана Василівна. Заповзятливі «промисловці» організували у себе вдома кустарне випалення вапна, а потім це вапно реалізували на ринку і, звісно, лупили за цю продукцію, скільки здужалося. Прокурор сказав «кримінал», і сестриці в червні 1964 року потрапили до суду. Але нарсуддя Ленінського району т. Мініна, мабуть, саме згадала про оту пісенну бабу, бо думала-подумала та й вирікла: «Цяці сестриці. Вапно біле, то й ви не можете бути чорними. Ідіть собі з богом і продовжуйте набивати кишені, бо нема у мене для вас відповідного параграфа».

Кинувся прокурор до облсуду з протестом. І не лише параграфа знайшов, а ще й роз'яснення Міністерства фінансів УРСР додав. І писалося там про те, що випалення вапна для власної наживи є дією протизаконною і тому забороненою. Та де там! Милосердні облсудді теж не наважились вразити метикованих шкуролупів своєю караючою десницею. Так і досі гендлюють сестриці, воздаючи хвалу всевишньому і суддям праведним...

Така ж доля спіткала й злодійкуватих громадян Шишкевича та Ухіна. Будучи перший — завідуючим складом Миколаївського комбінату хлібопродуктів, а другий — експедитором Воскресенського ССТ Миколаївської області, вони вкрали із складу три мішки першосортного борошна. На цьому протизаконному ділі були схоплені, оперативно віддані до суду і... відбулися лише гикавкою від легкого переляку. Бо після довгенької тяганини Шишкевич одержав рік примусовки, а Ухіна з миром відпустили на всі чотири вітри. Прокурор волає «тримай злодія!», а судді знову кажуть — «то не злодій, а янгол...».

Точнісінько така ж історія відбулася із злісними порушниками паспортного режиму Мельниченком, Голотвином та іншими. Тільки-но прокурор прилаштувався завдати їм заслужене «а-та-та», як судді вже тут як тут — по голівках гладять і слізки втирають...

...У згаданій пісеньці бідолашний мужик діяв, як відомо, по лінії найменшого опору. Нехай, мовляв, буде гречка. Але прокурор міста Миколаєва т. Чебанюк людина твердої вдачі і таким м'якотілим мужиком бути ніяк не хоче. Він абсолютно резонно наполягає на тому, що ячмінь гречкою бути не може...

ДОГОДИВ

Якось за панської Польщі мав приїхати до школи інспектор. Перевірку робити.

Отож піп, що викладав у тій школі закон божий, задумав йому догодити і говорить учням:

— Коли приїде пан інспектор і щось на моєму уроці буде вас питати, то не забувайте при кожній відповіді додавати: «пане інспекторе».

Аж приїхав той інспектор. Зайшов із попом у клас і питає малого Івася:

— Ану, хлопчику, що сказав господь бог, коли виганяв Адама та Єву з раю?

Підвівся Івась та й випалив без затримки:

— Коли господь бог виганяв Адама та Єву з раю, то сказав: «Будьте прокляті, пане інспекторе!».

Надіслав Я. ЖИХОВИЧ
з м. Львова.

ЗРІВНЯВ РАХУНОК...

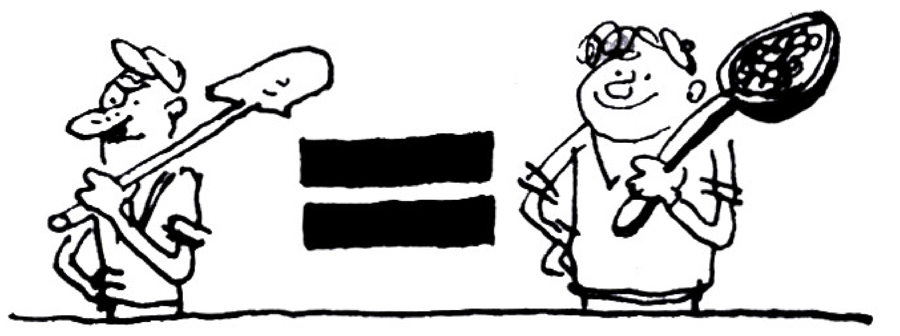

— Що це ти так погано працюєш? — звернувся батько до сина. — Я дві лопати землі кидаю, а ти одну.

Попрацювавши до обіду, вони прийшли додому і сіли обідати. Тоді син і каже батькові:

— Дивись, батьку, поки ти один раз донесеш ложку до рота, я двічі. Тепер рахунок зрівнявся — три на три.

Повідомив З. М. ВЕНГРИНЮК
з с. Ошихліби, Кіцманського району, Чернівецької обл.

ПОТРІЙНЕ КЛАДОВИЩЕ

Проходячи повз сільську чайну, де торгували лише горілкою, сивий дідусь щоразу знімав шапку і тричі хрестився.

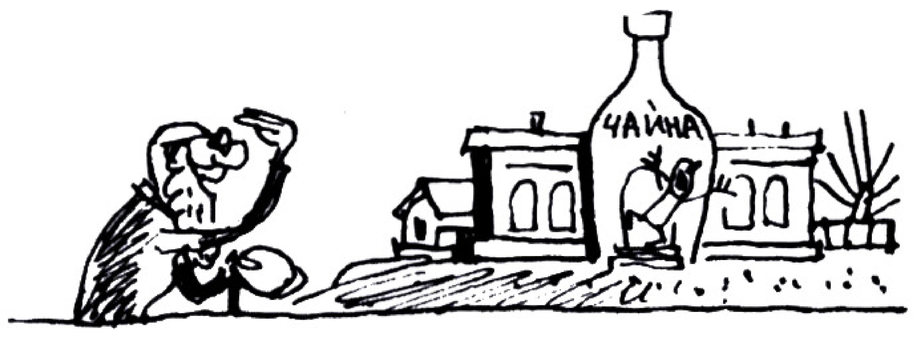

— Діду, чого ви хреститесь? — питають старого.

— А того, що проходжу повз потрійне кладовище: тут люди ховають і здоров'я, і гроші, і своє добре ім'я.

Повідомив П. ФЕДОТЮК
з м. Коростеня, Житомирської області.

ЗНАЄ ГЕОГРАФІЮ

Поспішав чоловік з клунками до станції. Здалеку бачить: стоїть поїзд, чмихає.

Підбігає до станції, а він: «Гу-гу!» і поїхав.

Кинув чоловік клунки на землю і каже спересердя:

— Пішла, трясця її матері! Пішла!

— Та не пішла, дядьку, а пішов, бо це ж — він, поїзд, чоловічого роду, — зауважив один із тих, що вештався по перону.

Блиснув чоловік очима:

— Бач ти, який учитель знайшовся! Буде мене отут географії вчить!

Повідомив М. МАКАРЧУК.
з с. Котлярки, Попільнянського району, Житомирської обл.

НОВОУШИЦЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК

Нова Ушиця — це вам не Севілья, а Микола Львович Брамник — цирульник не севільський. На відміну від свого оперного прототипа, Микола Львович не співає, але вміє виробляти різноманітні «па» навколо перукарського крісла, бо був перед тим керівником танцювального гуртка. Тож, поєднавши мистецтво танцю з мистецтвом перетворення природи на жіночих головах, Брамник влаштувався на роботу до місцевої перукарні комбінату комунальних підприємств. Там і працював собі потихеньку, терпляче зносячи численні образи від своїх безсовісних клієнтів та клієнток, які силоміць запихали до його кишені ганебні пережитки минулого.

Та, зрештою, у Миколи Львовича увірвався терпець. Сталося це саме тоді, коли в перукарні ввели талонну систему. Від цього нововведення клієнти відразу стали настільки вихованими і свідомими, що наш цирульник не витримав. Він раптом врізав таку арію, яка й не снилася його севільському колезі.

Розплювавшись з невдячним місцем роботи, скривджений Брамник почав вимагати від міського споживчого товариства, аби останнє відкрило спеціально для нього, Брамника, нову перукарню без усяких там талонів, касирів та інших зловредних надмірностей.

І, уявіть собі, клюнуло! Новоушицьке міське споживче товариство відкрило нову перукарню і Брамника туди посадило. І стриже тепер Брамник хіба ж так! Стриже і чуби й кишені. Вже, кажуть, і помічницю собі найняв, і на мотоциклі катається, і взагалі, як нирка в салі купається... «А хто з нас, братці, буде сміяться,— каже спритний новоушицький цирульник, — того будем бить...».

«НП» В СУМАХ

Нещодавно місто Суми сколихнула надзвичайна подія. Інтенсивно заворушилися відповідальні товариші, більшенькі й меншенькі, запрацювала авторитетна комісія по встановленню збитків, заклацали арифмометри й друкарські машинки, полетіли в усі кінці численні папірці, прості й рекомендовані... Епіцентром тієї заворушки, як це нині точно встановлено, виявився Сумський облпостачзбут. Проте не думайте, що над поважним «збутом» пронісся якийсь там тайфун чи то стряс його десятибальний землетрус. Лихо виявилося куди більш серйозним. Річ в тім, що згаданий облпостачзбут мав необережність замовити в Одеському мебльовому об'єднанні потрібні товари на суму 4973 карбованці 32 копійки. Коли ці товари прибули на ст. Суми, негайно ж було створено спеціальну комісію, на чолі з спеціалістом з «Маслосирбази» т. Красулею, яка і встановила, що товарів прибуло на суму рівно 4972 карбованці 56 копійок. В наявності була жахлива нестача на круглу суму аж 0 (нуль) карбованців 76 копійок!

Почувши про це, заступник начальника облуправління Сумського облпостачзбуту Л. Ярош і головний бухгалтер А. Гура мало не знепритомніли і вдарили на сполох. Тут і почалося... (читай спочатку).

Найбільш нетерплячих з читачів можемо заспокоїти — вже є відповідна резолюція: «Бух. Виплатити 0 карб. 76 коп.». Ще тільки не зовсім ясно, хто саме буде розраховуватись за всі інші витрати, пов'язані з ліквідацією кричущої нестачі.

ЯКБИ БУЛА ГОЛОВА...

Бідкалася якось одна тітка: от, мовляв, біда не ті дрова — спарила б молочка, та здохла корова... Точнісінько так доводиться нині бідкатись завідуючій сільським клубом с. Крамарівки, Ізюмського району на Харківщині, Олександрі Павлівні Роленко. Якби було паливо, то можна було б взимку витопити й людей просвіщати та розважати, але ж і досі ремонт не зроблено. А кому ж охота не тільки дрижаками частуватись, а ще й одержати шмат стелі на тім'я? До того ж, там і в дірки свище, і по стінах тече, а чим його в світі білому всі оті дірки позатикаєш? Правда, є, кажуть, у Крамарівці сільрада, а в сільраді навіть голова є — на прізвище Чегринцева Ганна Іванівна, але щось не віриться. Бо якби справді була в сільраді голова, а в тієї голови та боліла б голова за оту занехаяну культосвітню точку, то все було б гаразд...

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

Вінегрет з перцем

МИСЛИВЕЦЬ У ЗООПАРКУ

Мал. І АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Оце, синку, лев...

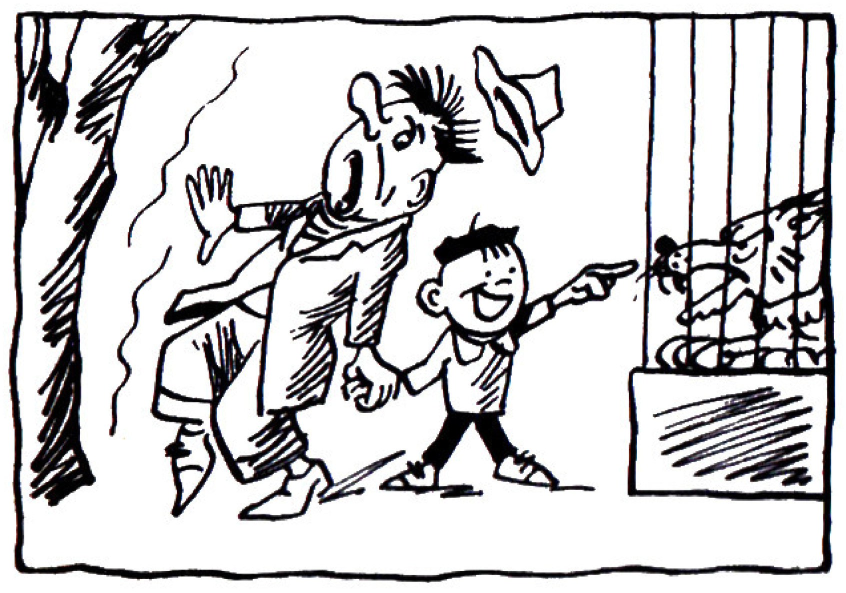

— Тату, вовк!..

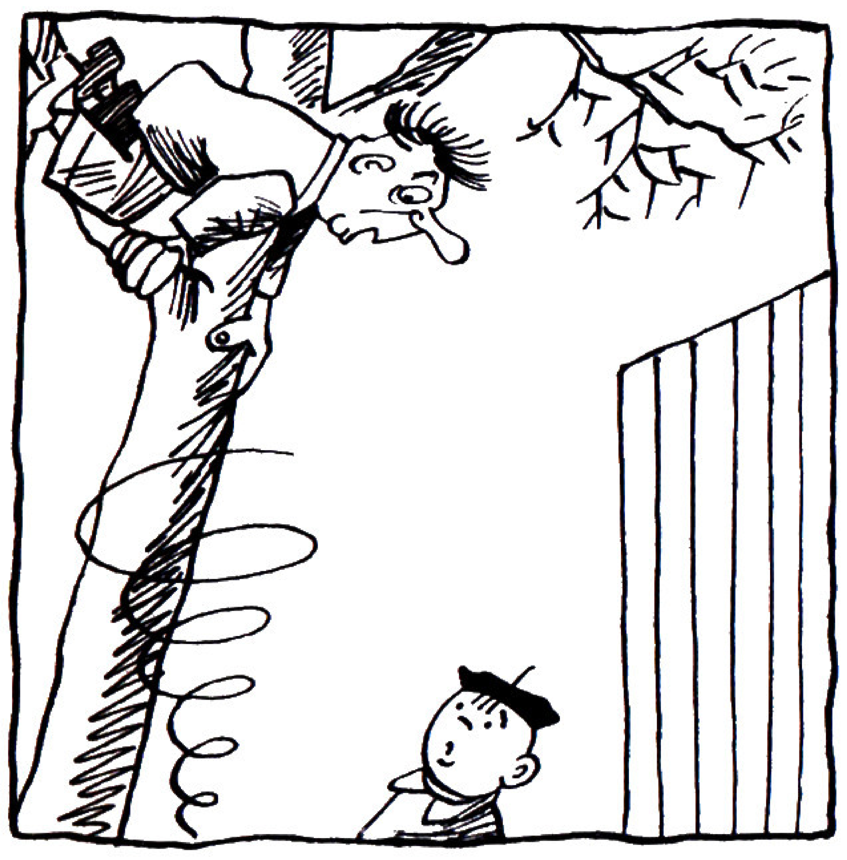

. . . .

Мал Л. БОЙКА

— Скиньте головний убор!!!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Отелло перед виходом на сцену.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Громадянине, ви ж не те взяли?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

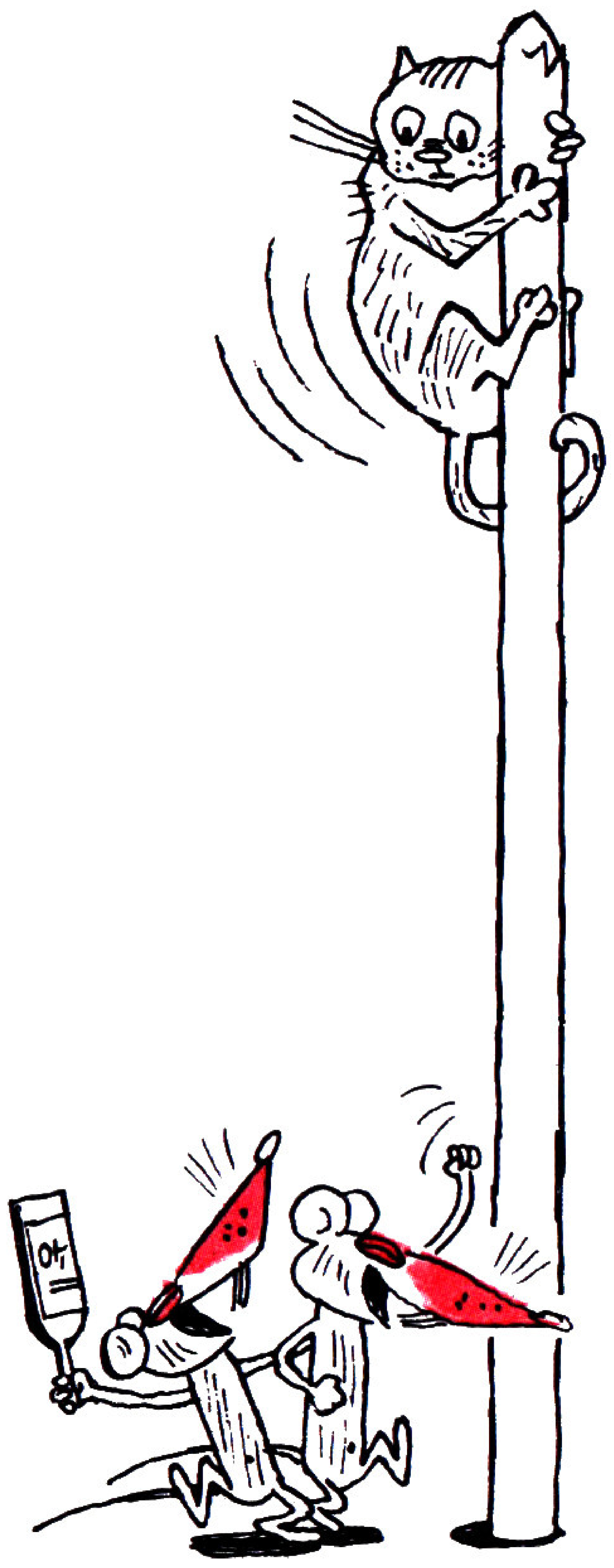

Без слів про хуліганів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

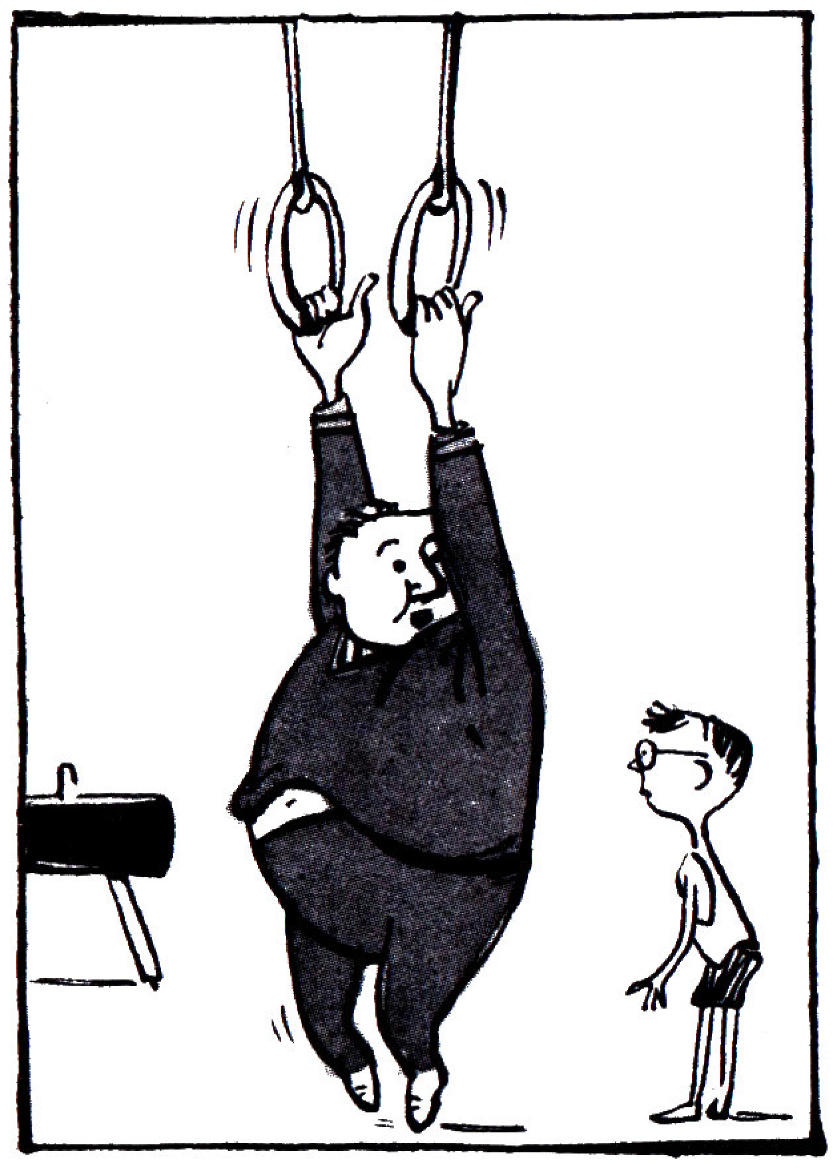

— Будеш мене страхувати...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— З мого чоловіка був би непоганий космонавт, він добре переносить перевантаження...

perec-ua.
perec-ua.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 22 (537) (на украинском языке). Підписано до друку 3. XI. 1964 р. Папір 70×108¹/₈=0.75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 35599. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05368. Тираж 510.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com
PENGUIN2197

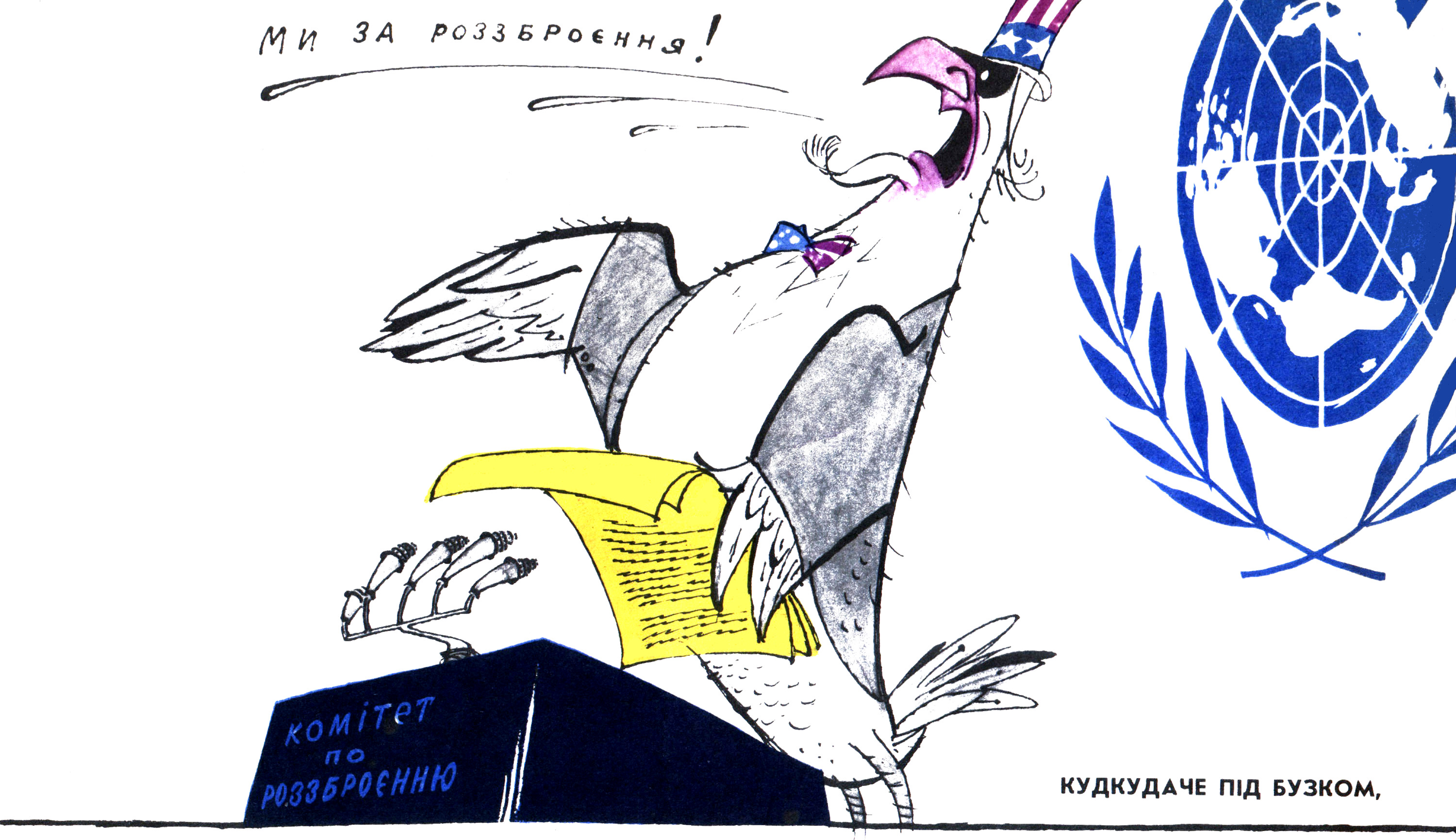

КУДКУДАЧЕ ПІД БУЗКОМ,

А ЯЙЦЯ НЕСЕ В КРОПИВІ

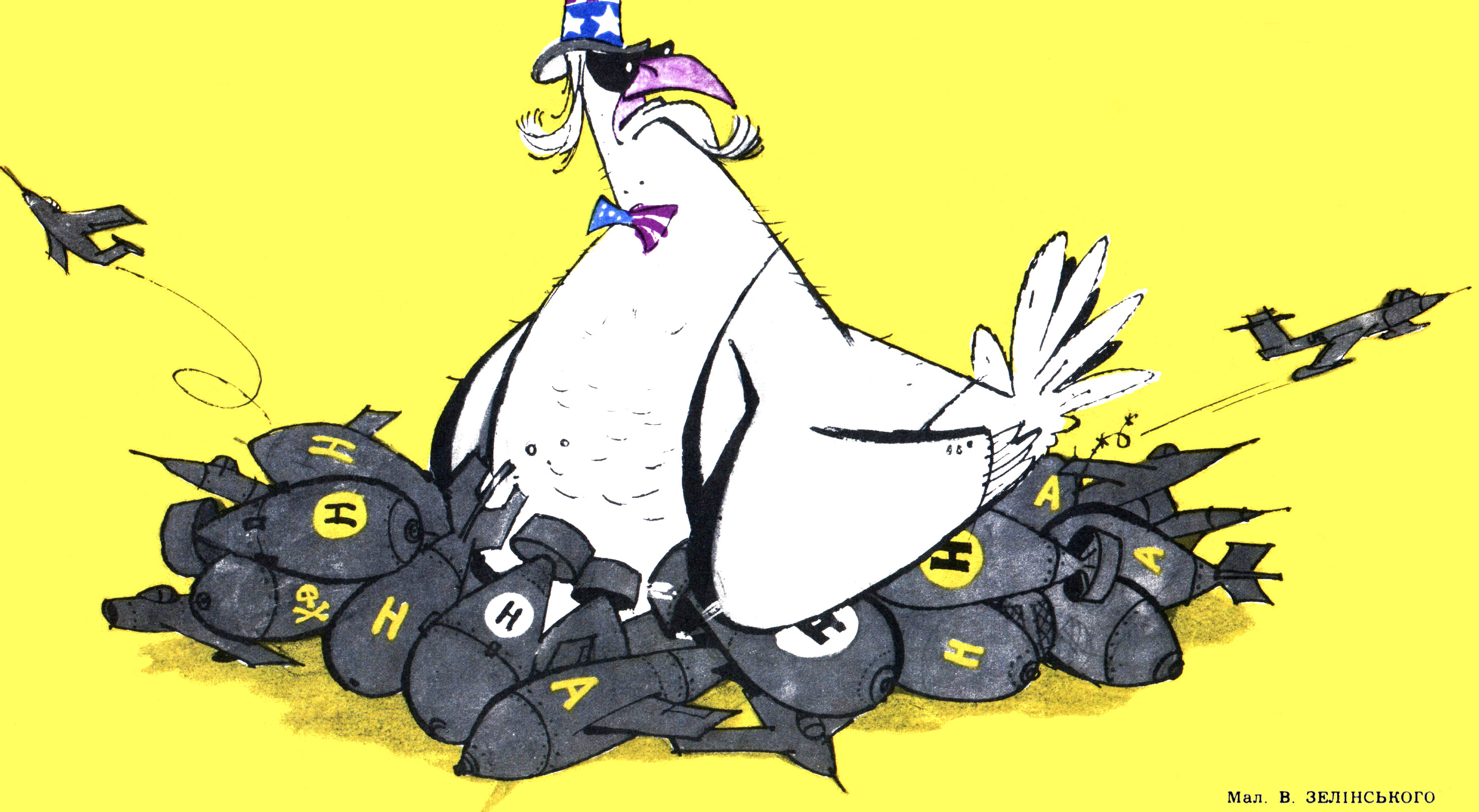

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393